

Ki a jó pásztor?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk Ezékiel próféta könyve 34. fejezetének a 10.-tól a 16., valamint a 31. verseiben a következőképpen: „Így szól az én Uram, az Úr: Én most a pásztorok *ellen* fordulok, és számon kérem tőlük a nyájamat. Gondoskodom róla, hogy *ne* ők legeltessék a nyáját, *magukat* sem fogják többé legeltetni a pásztorok. *Kiragadom* szájukból juhaimat, és többé *nem esznek* belőlük. Mert így szól az én Uram, az Úr: Majd én *magam* keresem meg juhaimat, és én viselem *gondjukat*. Ahogyan a pásztor gondját viseli a nyájnak, amikor ott áll juhai között, amelyek szét voltak szóródva, *úgy* viselem gondját juhaimnak. *Kiszabadítom* őket mindenünnen, ahová csak szétszóródtak egy felhős, borús napon. *Kivezetem* őket a népek közül, és *összegyűjtöm* az országokból, azután *beviszem* őket a saját földjükre; Izráel hegyein, a völgyekben és az ország minden lakóhelyén fogom *legeltetni* őket. *Jó* legelőn fogom legeltetni őket, és Izráel magas hegyein fognak majd tanyázni. *Jó* tanyájuk lesz, -- ott *heverésznek*, és *kövér* legelőn legelésznek Izráel hegyein. *Én* legeltetem juhaimat, és én keresek nekik pihenőhelyet – így szól az én Uram, az Úr. *Az elveszettet megkeresem, az eltévedtet visszaterelem, a sérültet bekötözöm, a gyengét erősítem, a kövérré és az erősre vigyázok*; úgy legeltetem őket, ahogy *kell*. Mert *ti az én juhaim, az én legelőm nyája* vagytok. Emberek vagytok, én pedig Istenetek! – így szól az én Uram, az Úr.”

Urunk, Te vagy A pásztor. Kérjük, hogy lehessünk mi *tényleg* a Te juhaid, a Te legelőd nyája. Kérjük Urunk, add meg nekünk azt, hogy *jó* pásztorokká válhassunk mi is, megkeresve, visszaterelve, bekötözve, erősítve és vigyázva minden testvérünkre. Kérjük, hogy élhessünk Urunk a Te legelődön úgy, ahogyan *kell*. Ámen.

Kedves Testvéreim!

Ezékiel korában az uralkodókat hívták pásztoroknak. – Jézus korára azonban a pásztor már lenézett foglalkozás lett. A nyáját nem hagyhatta ott. Nem mehetett fel Jeruzsálembe az ünnepekre. Koszos volt, és bűdös. A bíróságon sem lehetett tanú. **Ezzel a lenézett, koszos és bűdös pásztossal azonosítja magát Istennek a jászolban született Fia: Jézus.**

Ki a jó pásztor? Jézus az. Ráadásul az eredeti görög szöveg nem is úgy szól, ahogyan az oltár előtti igében a fordításunk, mert Jézus nem azt mondja a hét közül az egyik önmeghatározásaként, hogy „én vagyok a jó pásztor” (Jn 10,11). Jézus azt mondja magáról, hogy én vagyok A pásztor, a jó. Azaz: Jézus az *egyetlen* pásztor, A pásztor. *Nincs más pásztor* rajta kívül. Mindenki más csak Jézus megbízásából, csak Jézust követve pásztorol. Az eredeti görögben a jó pásztor jelzője, a jó, nem *agathosz*, azaz Jézus nem csak egy *erkölcsileg feddhetetlen, jó jellemű* pásztor, pláne nem csak egy olyan pásztor, aki *jól ért* a szakmájához, azaz *pásztornak jó*. A jó az eredeti görögben *kalosz*, azaz nemes, eszményi, vonzó, tökéletes pásztor. **Jézus a tökéletes pásztor. Nincs, mert nem létezhet nála jobb pásztor.**

Ha a pásztor jó, akkor – hallottuk az előbb Ezékieltől – a juhoknak jó tanyája lesz, és ott heverésznek (Ez 34,14b). A juh önfejű állat. Csak akkor heverészik, ha 1.) tele van a hasa, és 2.) ha teljes békességben van. **A „tele hasat”, azaz: a teljes elégedettséget, mi, mindennel elégedetlen emberek csak Jézustól kaphatjuk meg. A teljes békességet mi, békétlen emberek szintén csak Jézustól kaphatjuk meg.**

A jó pásztor megkeresi az eltévedt bárányt (Lk 15,4), visszatereli, és – ha kell – bekötözi (Ez 34,16a). A jó pásztor erősíti a gyengét. A jó pásztor gyógyít. Ugyanakkor: a jó pásztor vigyáz az erősre és a kövérre is. **Mire vigyáz a jó pásztor az erőseknél? Hogy a magukat erősnek gondolók – ne ökleljék fel a gyengét. Hogy a magukat erősnek gondolók – ne szorítsák ki a gyengéket a legjobb mezőkről. Hogy a magukat erősnek gondolók – ne menjenek a saját fejük után – a vesztükbe rohanva, és a vesztébe rántva ezzel az egész nyájat is.**

Mi *mindent* adhat még a jó pásztor? Megtaláljuk a választ az úrvacsorai imádságban: „Urunk, add meg most mindenkinek azt, amire *szüksége van*.” A kételkedőnek hitet, a gyengének állhatatosságot, a keményszívűnek megtérést, az elesettnek új erőt, az aggódónak megnyugvást és a szomorkodónak vigasztalást. **Végezetül és legfontosabbként: a jó pásztor *életét* adja a juhokért (Jn 10,11b).**

Mindez idáig nagyon szép és jó. Ha csak ennyi lenne a mai igeszakaszunk, már akkor is igen sokat gazdagodtunk volna Jézus ismeretében. Csakhogy a mai igeszakaszunk nem így kezdődik! Mi is volt a kezdő sora? „Így szól az én Uram az Úr: Én most a pásztorok *ellen* fordulok, és *számon kérem* tőlük a nyájamat.” – Ezékiel prófétát Júdea akkori vezetőivel együtt Jeruzsálem pusztulása előtt 11 évvel vitték el a babiloni fogságba. Ezékiel akkor írta le ezeket a sorokat, amikor megérkezett hozzá Jeruzsálem pusztulásának a híre (Ez 33,21). „*Ja! Akkor minden stimmel!*” – dől itt elégedetten hátra Dönci – „*Azzal kezdted, hogy Ezékiel korában az uralkodókat hívták pásztorok. Azaz: Ezékiel a saját dühét írta itt le Júdea akkori urai ellen, akik romlásba vitték az országot.*” Igazad van Dönci. De mégsem dőlhetünk hátra elégedetten... **Ezékiel Ura, a mi Istenünk, mirólunk is beszél, amikor azt mondja, hogy „Én most a pásztorok *ellen* fordulok, és *számon kérem* tőlük a nyájamat.”**

Kedves Testvéreim! Csaknem mindannyian kerültünk már valamilyen vezető pozícióba. Sokan demonstrátorok, oktatnak, vagy órai keretek között, vagy magánúton. De ha semmi ilyent nem csinálsz, akkor is jó eséllyel van húgod, öcséd – *vagy más háziállatod*... De ha még ez sincs, akkor is itt vagy a gyülekezetben. Mindazok, akik itt vannak, *rád is vannak bízva*. A „*hogy vagy kör*” az istentiszteletek elején messze nemcsak azért van, hogy elmondhassuk saját magunkról azt, hogy minek örültünk, vagy mi bántott, hanem azért is, hogy törődésben, imádságban, leleményes szeretetben hordozzuk mindazt, amit a többiektől hallottunk.

Hallottuk az oltár előtti igében és az előbb is: a jó pásztor életét adja a juhokért. A béres meg, ha jön a baj, akkor éppen fordítva: elfut. **Hogyan van ez? Nekünk is vértanúnak kell lennünk, mint Jézusnak a kereszten?** Nem. Az „életemet adom a juhokért” az eredeti görögben azt jelenti, hogy „lelkemet is leteszem, kiteszem, kockára teszem a juhokért”. Azaz: *minden tőlem telhető*t megteszek a társaimért. És itt a *minden* mellett a *tőlem telhetőn* is hangsúly van. Azt Urunktól kell elkérnünk, hogy az adott élethelyzetünkben *mi* az, ami tőlünk telik. Tétélezzük fel, hogy egyikünknek a kollégiumi szobatársa panaszkodós életszakaszába került. Kötelező-e nekem minden áldott este három órán át ezt hallgatnom türelemmel és békességgel? Akkor is, ha másnap vizsgám van? Akkor is, ha nekem is legalább annyi a bajom, mint neki? Nem kötelező. Neki se fogok tudni segíteni többet, ha én magam is roncs leszek. – Miért? Jézus nem lett roncs Nagypénteken? De. Emberi testében az lett. De Jézus *nem azért* szenvedett kínhalált, mert *valamelyik társa* ezt várta volna el tőle. Jézus *csak* azért vállalta a keresztet, mert ez volt az *Atya* akarata. Ezért kell nekünk is Jézustól, a mi Urunktól elkérnünk, hogy az adott élethelyzetünkben *mennyi* az, ami tőlünk telik. Aminek tőlünk telnie kell...

Mi tehát a legelső dolgunk? Ismerjük meg Jézust! Ülünk le Jézus lábához, mint Mária, és hallgassuk Jézust. Kövessük azt, amit mond Jézus. Hallottuk az oltár előtti igében: Jézus, a jó pásztor ismeri az övéit, és az övéi is ismerik őt (Jn 10,14). Ismerjük meg Jézust! És akkor az övéi leszünk. És akkor *tudni* fogjuk, hogy mit kell tennünk ahhoz, hogy *mi is* jó pásztorai lehessünk azoknak, akiket Jézus ránk bíz.

Hadd mondjak el egy történetet arról, hogy mit adhat nekünk Jézus ismerete. Amerikában egy színész az előadói estjének a végén megkérdezte a közönséget, hogy mondjon-e el valamit, amit szeretnének. Egy idős ember az utolsó sorból felállt, és megkérte, hogy mondja el a 23. zsoltárt, a Jó Pásztor zsoltárát. A színész nem jött zavarba, és gyönyörű hanghordozással, fejből elmondta. Ováció, óriási taps. Majd a színész megkérte az idős embert, hogy mondja el ő is a 23. zsoltárt. Az idős ember kiment a Bibliájával a színpadra. Elcsukló, töredezett volt a hangja. Amikor befejezte az olvasást, nem volt taps. – Megrendült csend volt. Néhányan sírtak... A színész ezt mondta: "Uram, én lehet, hogy jól megtanultam a 23. zsoltárt. – Maga azonban *ismeri* a Pásztort." – és mélyen meghajolt az idős ember előtt. – Nem hiszem, hogy el tudom már úgy mondani a 23. zsoltárt, ahogyan az idős ember. De azt érzem, hogy jó úton vagyok efelé. És azt is, hogy ti is. *Mindannyiunknak életcél* lehet, hogy *úgy* mondjuk el a 23. zsoltárt, hogy *nyilvánvaló* legyen az, hogy *ismerjük* a Pásztort, a mi Urunkat, Jézus Krisztust.

„Az *ÚR* az én pásztorom, *nem* szükölködöm. Fűves legelőkön terelget, *csendes* vizekhez vezet engem. Lelkemet felüdíti, *igaz* ösvényen vezet az *ő nevéért*. Ha a *halál árnyéka* völgyében járok is, *nem félek semmi* bajtól, mert **te velem vagy**: vessződ és botod megvigasztal engem. *Asztalt terítesz* nekem ellenségeim szeme láttára. *Megkened fejemet olajjal*, *csordultig* van poharam. Bizony, *jóságod* és *szereteted kísér* életem minden napján, és az *ÚR házában lakom egész életemben*.” (Zsolt 23, 1-6). Ámen.